

[Socialministeren.]

af de sociale ydelser — det vedrører lidt det, jeg lige svarede på — og også en bedre og hurtigere socialstatistik.

Hvis jeg lige skal nævne en enkelt lille ting, som måske nok er stor, som fru Grethe Philip nævnede, må jeg sige, at jeg er lige så betænkelig som fru Grethe Philip ved, at man kan fylde et plejehjem med selvhjulpne, endog arbejdende personer, et plejehjem, som jeg forstod var af ret ny dato og med de dertil indrettede faciliteter. Vi må ved gennemførelsen af denne lov sikre, at sådan noget ikke sker i fremtiden.

Også her blev der rejst et spørgsmål om byrdefordelingen, og det mener jeg må drøftes med indenrigsministeren i udvalget.

Til hr. Kurt Brauer vil jeg sige, at jeg tror nu ikke, hr. Kurt Brauer mener, at den sociale forebyggelse på samfundsplan skal ske via bilstandsloven; det har heller ikke været meningen med denne lov. Bilstandsloven er, som hr. Kurt Brauer rigtigt udtrykte det, en social værktøjskasse, som skal bruges.

Spørgsmålet om refusionsreglerne, som altså ikke er der, når det vedrører rådgivningsvirksomheden, kan jeg godt se at vi må drøfte i udvalget. Baggrunden for, at det ikke er taget med her, er, at det er svært at udskille udgifterne. Jeg kan som sagt godt se problemet, men det må også vurderes ud fra de administrative vanskeligheder, der kan være forbundet med det; lad os som sagt tale om det i udvalget.

Hr. Kurt Brauer satte også et spørgsmålstegn ved, om uddannelsen af hjemmehjælper burde prioriteres så højt, at det skulle nævnes i denne lovtæst. Baggrunden har været hjemmehjælpens store betydning som plejehjemsforebyggende foranstaltning og de hidtidige erfaringer med hensyn til kommunernes beskedne forståelse for det nødvendige i, at hjemmehjælperne er tilstrækkeligt kvalificerede til deres arbejde. Det er baggrunden for, at vi har ment, det var nødvendigt at skabe en direkte lovhjemmel for uddannelseskravet. Jeg vil også godt henvise til, at der i § 14 i selve lovforslaget er en almindelig bemyndigelse til socialministeren til at fastlægge personalets uddannelse.

Jeg vil lige nævne, at der er en formålsparagraf i lovforslaget, nemlig § 1, som klart

udtaler det offentliges forpligtelser over for den enkelte.

Hr. Kurt Brauer foreslår oprettelsen af et socialråd, hvor prioriteringen af de forskellige opgaver skulle behandles. Jeg forstår, at modellen er et uddannelsesråd med tilhørende sektorråd, som er foreslået i en undervisningsministeriel betænkning om struktur-rationaliseringsudvalg. Efter dette forslag skulle der i disse sektorråd være en overvægt af sagkyndige og i uddannelsesrådet en overvægt af politikere. Jeg skal ikke her i dag tage stilling til dette spørgsmål, det må overvejes i en større politisk sammenhæng, men det er vel også noget, der er mulighed for at drøfte i selve socialudvalget.

Jeg deler ikke flere ordføreres ængstelse for ikrafttrædelsesdatoen 1. april 1974, og det er min opfattelse, at denne dato skal fastholdes. Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Socialinspektørforeningen og langt de fleste af den række af organisationer, som har været hørt, er enige i, at det må være denne dato. Og så må man vel også sige, at denne lov ikke kommer bag på kommunerne. Jeg tror, det er særdeles vigtigt, at medarbejderne på det sociale område også opnår en sikkerhed i deres ansættelsesforhold og ikke får dette udskudt endnu et år. En usikkerhed hos medarbejderne vil indvirke på arbejdet med klienterne.

Må jeg sluttelig sige, at jeg i øvrigt vil være særdeles åben over for udvalgsarbejdet. Det er meget vigtigt for mig — og jeg mener, det er vigtigt for alle her i dette ting — at vi får en lov ud af dette lovforslag, som er god på alle de leder og kanter, vi nu kan gøre den god. Jeg vil som sagt være meget åben i udvalgsarbejdet, det udvalgsarbejde, som også jeg glæder mig til at komme til at deltage i af og til.

Lis Møller: Det var ikke af sparehensyn, jeg ønskede udsættelse af ikrafttrædelsesdatoen. Jeg sagde, at vi kunne udsætte, fordi vi har en social administration, som fungerer, og som kan fungere, indtil vi er sikre på at få noget, der er bedre. Og dér sagde jeg, at det gjorde jo heller ikke noget, at vi sparede statskassen for disse udgifter i ét eller to år. Men besparelsen var ikke det primære.